

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Emila Bdžocha, JUDr. Pavla Farkaša a JUDr. Martina Piovartsyho, v trestnej veci proti obvinenému **F. L. a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Trenčíne pod sp. zn. 1 T 4/05, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 28. apríla 2008 v Bratislave, dovolanie, ktoré podal obvinený **F. L.**, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2006, sp. zn. 3 To 74/2006, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného **F. L.**
o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 29. mája 2006, sp. zn. 1 T 4/05, bol obvinený **F. L.** uznaný za vinného z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2004 a z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ktorých sa dopustil v podstate tak, že

dňa 16. januára 2004 asi o 15.00 hod. v P., na parkovisku plážového kúpaliska pri reštaurácii K., na B., prevzal od spoluobvineného J. M. (nar. X. – odsúdeného v rovnakej veci), ktorý ho na toto miesto priviezol, pištoľ značky W. P., mod. 9, ráže 6.35 mm, výrob. čís. X., rukavice, silónovú pančuchu a šiltovú čiapku, pričom mu povedal, aby sa zamaskoval uvedenými vecami a pod hrozbou odovzdanej strelnej zbrane donútil J. K. (ktorého na toto miesto on – J. M. – vylákal

pod zámienkou predaja osobného motorového vozidla za sumu 980 000 Sk) odovzdať mu prinesenú finančnú hotovosť, ktorú si mali rozdeliť, následne obvinený F. L. na uvedenom parkovisku v čase okolo 15.25 hod. pristúpil z ľavej strany k zaparkovanému vozidlu zn. A. X., EČV P., pištoľou vystrelil cez okno ľavých predných dverí dovnútra vozidla, pričom strelou zasiahol spolujazdca J. Š. do pravého predlaktia a potom, keď z vozidla vystúpil vodič J. K., z bezprostrednej vzdialenosti najmenej dvakrát na neho vystrelil, pritom kričal, aby mu dal peniaze, čím mu spôsobil priestrel pravého predkolenia a strelné poranenie ľavej časti hrudníka, priestrel prednej a zadnej steny pravej komory srdca, v dôsledku čoho J. K. zomrel.

Za tieto trestné činy uložil krajský súd obvinenému F. L. podľa § 219 ods. 2, s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, úhrnný výnimočný trest odňatia slobody v trvaní 20 (dvadsiatich) rokov a 2 (dvoch) mesiacov. Na výkon tohto trestu ho podľa § 39a ods. 2 písm. c/, ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 zaradil do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 súd zaviazal obvineného F. L. nahradiť poškodenej J. K. škodu v sume 43 851 Sk.

Tento rozsudok podľa § 139 ods. 1 písm. b/, alinea cc) Tr. por. účinného do 1. januára 2006, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 6. decembra 2006, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3 To 74/2006, podľa § 256 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Odpis uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bol obvinenému a jeho obhajcovi doručený 14. marca, resp. 10. marca 2007.

Krajský súd v Trenčíne predložil dňa 25. júna 2007 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený F. L. prostredníctvom obhajcu na Krajskom súde v Trenčíne dňa 23. mája 2007, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 6. decembra 2006, sp. zn. 3 To 74/2006. Domáhal sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Tr. por.

Svoje dovolanie odôvodnil tým, že v dôsledku toho, že neboli vykonané všetky dôkazy, súd rozhodol tak, že organizátora trestného činu J. M. odsúdil iba za trestný čin lúpeže, hoci ho na trestnú činnosť naviedol. Napriek tomu, jeho – obvineného F. L. – odsúdil za trestný čin vraždy, pričom pri ukladaní trestu použil asperačnú zásadu kvôli tomu, že čin spáchal so zbraňou, hoci ju prevzal od M. asi 10 minút pred skutkom na vystrašenie poškodených. Z uvedeného je zrejmé, že ak je on stíhaný za trestný čin vraždy, potom aj osoba, ktorá ho na čin naviedla a dala mu k dispozícii nabitú zbraň, musela konať minimálne v nepriamom úmysle podľa § 4 písm. b/ Tr. zák. tak, ako sa to vykladá v jeho neprospech. Pokiaľ by však úvaha súdu vo vzťahu k odsúdenému M. a právnej kvalifikácie lúpeže bola správna, potom by sa aj na neho mala vzťahovať takáto právna kvalifikácia, pretože pôvodne sa s J. M. dohodli iba na lúpeži a k usmrteniu poškodeného došlo nešťastnou náhodou a nie úmyselným konaním. Preto by bola na mieste správna právna kvalifikácia s priamym úmyslom k trestnému činu lúpeže podľa § 234 s nebanlivostným následkom smrti poškodeného. Jeho obhajoba, že k zraneniam a usmrteniu poškodeného došlo pri vzájomnom zápase, čo nevyvrátil ani súdny znalec, nebola vyvrátená, o čom svedčí aj to, že jedna zo striel smerovala do pravého predkolenia a jedna do ľavej časti hrudníka. Že došlo k vzájomnému kontaktu oboch osôb nakoniec vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku krajského súdu.

Obvinený ďalej v dovolaní poukázal na to, že krajský súd nesplnil dôsledne pokyn najvyššieho súdu, aby sa dôsledne objasnil vplyv anabolík a steroidov, ktoré užíval, na jeho duševný stav. Zo stanoviska MUDr. N. M. vyplýva, že realizovanie vyšetrenia duševného stavu obvineného – i po dvoch rokoch od skutku, by mohlo priblížiť a odhaliť prípadné psychopatologické štruktúry jeho osobnosti. Vzhľadom na to, že v predchádzajúcom období bol dlhodobo aj psychiatricky liečený, bolo potrebné v danom prípade vykonať aj znalecké dokazovanie v tomto smere vo vzťahu k posúdeniu jeho trestnoprávnej zodpovednosti a k možnostiam jeho správania sa v stresovej situácii, v ktorej sa pri trestnej činnosti nachádzal. Nevykonanie tohto dôkazu potom malo za následok jednostranné posúdenie jeho trestnoprávnej zodpovednosti bez toho, aby bol zistený skutočný skutkový stav vo vzťahu k jeho osobnosti.

V ďalšej časti dovolania obvinený opakoval okolnosti nadobudnutia zbrane od obvineného M. a z toho plynúce následky, s ktorými musel byť aj on uzročený. Napriek tomu došlo k už uvedenému rozdielnemu právnomu posúdeniu ich konania. Namietal tiež uplatnenie asperačnej zásady pri ukladaní trestu, lebo ak mu obvinený M. odovzdal zbraň tesne pred spáchaním trestného činu, výhradne na jeho spáchanie, nemohlo ísť u neho o nedovolené ozbrojovanie v súlade s dikciou zákona. Keďže nešlo o jeho úmysel zbraň držať alebo prechovávať, bol tento trestný čin konzumovaný trestným činom lúpeže. Súd mu však túto okolnosť dokonca kvalifikoval dvakrát, ako dvojité použitie priťažujúcej okolnosti, čo zákon taktiež nepripúšťa.

Z týchto dôvodov obvinený F. L. vo svojom dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa a Krajskému súdu v Trenčíne prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa dňa 12. júna 2007 vyjadril k obsahu uvedeného dovolania Krajský prokurátor v Trenčíne. Predovšetkým poukázal na to, že dôvody dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ a h/ Tr. por. obvinený nijakým spôsobom nerozvedol a nekonkretizoval. Namietané pochybenie súdov ohľadom právnej kvalifikácie jeho konania bolo podrobne rozobrané v ich rozhodnutiach, kde bola argumentácia obvineného vyvrátená s poukazom na exces v jeho konaní z pohľadu pôvodného dohovoru medzi oboma páchatelmi a jeho konanie bolo správne vyhodnotené ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák., ktorého sa dopustil v nepriamom úmysle v zmysle § 4 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Použitie asperačnej zásady, rovnako ako uloženie trestu vo výmere 20 rokov a 2 mesiace je v súlade s Trestným zákonom účinným v čase skutku a bolo pre neho priaznivejšie, ako použitie neskôr účinného zákona. Jednočinný súbeh trestného činu nedovoleného ozbrojovania s iným trestným činom prichádza do úvahy vtedy, ak si páchatel' strelnú zbraň bez povolenia zadováži trestným činom. Nevykonanie dokazovania ohľadom psychického stavu obvineného formou znaleckého skúmania bolo odôvodnené odborným vyjadrením súdneho znalca MUDr. N. M., podľa ktorého ani dlhodobé užívanie anabolických steroidov

nemá vplyv na psychiku užívateľa a nevedie k poruche ovládania ani rozpoznávacích funkcií.

Z týchto dôvodov krajský prokurátor navrhol dovolanie obvineného F. L. podľa § 392 ods. 1 Tr. por. zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t. j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdov je určený na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb, ako to vyplýva z konštrukcie jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. l/ Tr. por., resp. aj podľa § 374 ods. 3 Tr. por. Tento opravný prostriedok neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať, prípadne korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je všeobecnou – treťou inštanciou zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa základných zásad trestného konania, najmä ústnosti a bezprostrednosti

v konaní o dovolaní sám vykonávať. Preto s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením dôkazov nie je možné vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Zákonná formulácia tohto dovolacieho dôvodu vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva. To znamená, že s poukazom na dovolací dôvod uvedený v § 371 ods.1 písm. i/ Tr. por. nie je možné domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené.

Dovolateľ síce v súlade s ustanovením § 374 ods. 2 Tr. por. uviedol dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Tr. por. tvrdiac, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, že bol uložený nezákonný trest a konečne, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, ale žiadny z týchto dôvodov nebol naplnený.

Ako bolo uvedené vyššie, podané dovolanie len formálne (a inflačne) odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, ktoré sa týkajú porušenia práva na obhajobu, resp. uloženia trestu mimo sadzby alebo druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, či to, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom – § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. h/ Tr. por. bez akejkoľvek vecnej argumentácie. V skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatnených dovolacích dôvodov, lebo dovolací súd po preskúmaní veci žiaden z týchto dovolacích dôvodov nezistil. Treba len pripomenúť, že tieto dôvody dovolania nie je ani možné použiť, ak takú skutočnosť obvinený nenamietal najneskôr v konaní pred odvolacím súdom (§ 371 ods. 3 Tr. por.).

Skutočným obsahom dovolania obvineného, tak ako je to rozvedené vyššie, sú jeho námietky vo vzťahu ku skutkovým zisteniam súdov oboch stupňov a k hodnoteniu vykonaných dôkazov z pohľadu ustanovenia § 2 ods. 5, ods. 6

Tr. por. účinného do 1. januára 2006, čo všetko malo mať za následok pochybnosti o jeho vine vo vzťahu k trestnému činu vraždy.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania pripomína, že v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať (aj vtedy), ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť**.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže preskúmať úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní. Preto Trestný poriadok dovolateľovi neumožňuje na základe tohto dovolacieho dôvodu namietat' nesprávnosť zisteného trestného skutku, ani nesprávnosť hodnotenia vykonaných dôkazov, ani neúplnosť vykonaného dokazovania, pričom dovolateľ práve tieto skutkové okolnosti spochybňuje a uplatňuje ich ako osobitný dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. tvrdiac, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. O tento dôvod by išlo v prípade porušenia práva na obhajobu, ale zásadným spôsobom. Tento dovolací dôvod bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov bez prítomnosti obhajcu a pod., čo sa v posudzovanom prípade nezistilo.

Pokiaľ ide o právne posúdenie zisteného skutku, ktorý spáchal obvinený F. L., súdy oboch stupňov v súlade s platným zákonom v čase činu (§ 16 ods. 1 Tr. zák.) použili pre obvineného najpriaznivejší zákon, ktorým bol Trestný zákon účinný do 1. januára 2006, resp. do 31. júla 2004, ako je to uvedené nižšie. Súdy sa správne vyrovnali aj s excesom v konaní obvineného F. L. pri jeho vybočení z dohody so spoluobvineným J. M. o použití strelnej zbrane pri lúpežnom prepadnutí J. Š. a J. K. Za preukázaných okolností obsahuje tzv. skutková veta rozsudku súdu prvého stupňa vyjadrenie všetkých skutkových okolností, ktoré vyžaduje použitá právna kvalifikácia, t. j. nepriamy úmysel obvineného (§ 4 písm. b/ Tr. zák.) usmrtiť iného v úmysle získať majetkový prospech, tak ako to vyžaduje naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. účinného

do 1. januára 2006. Obvinený F. L. spáchal tento trestný čin v reálnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. júla 2004 (čo bolo pre obvineného vzhľadom na trestnú sadzbu opäť najpriaznivejšie použitie zákona). Pri tomto trestnom čine sa rozumie „zadovážením strelnej zbrane“ akýkoľvek spôsob jej získania pre seba (alebo iného), napr. aj darom, resp. faktickým odovzdaním zbrane na spáchanie trestného činu, ako to bolo v tomto prípade. Na dĺžke takejto nepovolenej držby nezáleží i keď skutočná dĺžka nepovolenej držby zbrane môže vo všeobecnosti mať význam z hľadiska § 3 ods. 4 Tr. zák. (nižšia spoločenská nebezpečnosť), okrem prípadu, ak je takouto zbraňou spáchaný trestný čin, kedy sa stupeň spoločenskej nebezpečnosti naopak zvyšuje.

Jednočinný súbeh trestného činu podľa § 185 Tr. zák. je možný s trestným činom lúpeže podľa § 234 Tr. zák., krádeže podľa § 247 Tr. zák. (a inými majetkovými trestnými činmi) iba v prípade, ak si páchatel zadováži zbraň práve spáchaním takého trestného činu. V prerokovanej veci o taký prípad nešlo.

Napokon nebolo možné prihliadať ani na námietku, že vo veci došlo k dvojitému pričítaniu priťažujúcej okolnosti, že trestný čin bol spáchaný s použitím zbrane, lebo takáto priťažujúca okolnosť v ustanovení § 34 Tr. zák. ani neexistuje. Pokiaľ mal obhajca obvineného na mysli okolnosť, ktorá podmieňuje použite prísnejšej trestnej sadzby – v kvalifikovanej skutkovej podstate § 219 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. sa táto okolnosť taktiež nenachádza, lebo toto ustanovenie vyjadruje úmysel získať majetkový prospech.

Rovnako tak nemohlo dôjsť k tzv. faktickej konzumpcii trestného činu podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. trestným činom podľa § 219 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., lebo táto je možná iba pri jednočinnom súbehu, o ktorý v tomto prípade nejde a vtedy, ak by bol trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. iba prostriedkom relatívne malého významu v porovnaní so základným trestným činom (teda iným ako trestný čin vraždy podľa § 219 Tr. zák.).

Vzhľadom na uvedené, prvostupňový súd pri ukladaní trestu správne použil tzv. asperačnú zásadu uvedenú v § 35 ods. 2 Tr. zák. a uložil obvinenému F. L.

zákonný trest v rámci takto stanovenej trestnej sadzby. Aj zaradenie na výkon trestu je v súlade so zákonným ustanovením § 39a ods. 2 písm. c/, ods. 3 posledná veta Tr. zák.

Pokiaľ ide o námietku vo vzťahu k inému právnomu posúdeniu konania J. M., nie je možné ňou argumentovať v rámci dovolacích dôvodov § 371 ods. 1 Tr. por. Nad rámec tohto odôvodnenia treba len dodať, že uvedené právne posúdenie zodpovedá úlohe organizátora obvineného J. M. vo vzťahu k spáchaniu trestného činu lúpeže podľa § 10 ods. 1 písm. a/, § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. h/, písm. i/ Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolanie obvineným F. L. odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2008

JUDr. Harald S t i f f e l, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: